

Cecelia Ahern
Toen ik jou ontmoette

Vertaald door Daniëlle Stensen

2016 Prometheus Amsterdam

Winter

*Het seizoen tussen herfst en lente,
op het noordelijk halfrond
de koudste maanden van het jaar: december, januari
en februari.*

Een periode van inactiviteit of verval.

1

Op mijn vijfde kwam ik erachter dat ik dood zou gaan.

Het was nooit in me opgekomen dat ik niet voor eeuwig zou leven; waarom zou het ook? Mijn dood was nog nooit onderwerp van gesprek geweest.

Ik wist wel iets van de dood: goudvissen gingen dood, daar was ik zelf achter gekomen. Ze gingen dood als je ze geen eten gaf, en ze stierven ook als je ze te veel eten gaf. Honden gingen dood als ze onder rijdende auto's renden, muizen gingen dood als ze met chocoladekoekjes in de muizenval in de garderobe onder de trap werden gelokt, konijnen gingen dood als ze uit hun hok ontsnapten en ten prooi vielen aan akelige vossen. Toen ik ontdekte dat ze dood waren, was dat geen reden om over mezelf in te zitten; zelfs op mijn vijfde wist ik dat het allemaal wollige dieren waren die domme dingen deden, dingen die ik echt niet van plan was.

Dus toen ik ontdekte dat de dood mij ook zou treffen was dat een enorme schok.

Volgens mijn bron zou ik als ik 'mazzel' had net zo doodgaan als mijn opa. Oud. Hij rook naar pijpreek en winden, er zaten plukjes tissue in de stoppels boven zijn lip van het neus snuiten. Hij had zwarte rouwrandjes onder zijn vingernagels van het tuinieren en ogen die vergeelden in de hoeken. Die deden me denken aan de knikker uit de verzameling van mijn oom, waar mijn zus altijd op sabbelde en die ze doorslikte, waarna papa kwam aanrennen, zijn armen om haar maag sloeg en kneep totdat de knikker weer naar buiten plopte. Oud. Met een bruine broek die tot over zijn middel was opgehesen tot aan zijn kwabbige, op een boezem lijkende borstkas, die een zachte pens onthulde en ballen die aan één kant van de naad van zijn broek bijna geplet werden. Oud. Nee, ik wilde niet doodgaan zoals mijn opa, maar doodgaan als je oud was, zo onthulde mijn bron, was het allerbest.

Dat ook ik zou doodgaan ontdekte ik op de dag van mijn opa's begrafenis. Ik hoorde het van mijn oudere neef Kevin, toen we op het

gras helemaal achter in opa's lange tuin zaten, met plastic bekertjes rode limonade in onze handen en zo ver mogelijk bij onze verdrietige ouders vandaan, die op de heetste dag van het jaar net mestkevers leken. Het gras was bezaaid met paardenbloemen en madeliefjes en stond veel hoger dan normaal, omdat opa in zijn laatste weken vanwege zijn ziekte zijn tuin niet perfect had kunnen bijhouden. Ik weet nog dat ik me verdrietig voelde voor hem, verdedigend, omdat van alle dagen waarop zijn prachtige tuin aan buren en vrienden kon worden getoond, het op een dag gebeurde dat hij niet zo perfect was als hij wilde. Hij zou het niet erg hebben gevonden dat hij er niet bij was – hij was niet zo'n prater – maar hij zou zich in elk geval wel hebben bekommerd om een grootse presentatie, waarna hij zou zijn verdwenen om elders naar de loftuiningen te gaan luisteren, weg van iedereen, misschien boven met het raam open. Hij zou net doen alsof het hem niets uitmaakte, maar het zou hem wel kunnen schelen, en er zou een tevreden glimlach op zijn gezicht verschijnen, die goed paste bij zijn knieën die onder de grasvlekken zaten en zijn zwarte vingernagels. Iemand, een oude dame met een rozenkrans stevig om haar knokkels gewonden, zei dat ze voelde dat hij in de tuin aanwezig was, maar ik voelde niets. Ik was ervan overtuigd dat hij er niet was. Hij zou geïrriteerd zijn door hoe de tuin eruitzag en zou er niet tegen kunnen.

Oma doorbrak de stilte met uitspraken als: 'Zijn zonnebloemen doen het goed, God hebbe zijn ziel,' en: 'Hij heeft de petunia's niet meer zien bloeien.' Waarop mijn neef Kevin, de wijsneus, mompelde: 'Ja, zijn lijk is nu mest.'

Iedereen gniffelde. Iedereen lachte altijd om wat Kevin zei, omdat Kevin cool was, omdat Kevin de oudste was, vijf jaar ouder dan ik, en op de rijpe leeftijd van tien jaar gemene en wrede dingen zei die de rest van ons niet durfde te zeggen. Ook al vonden we het niet grappig, we wisten dat we moesten lachen, want als we dat niet deden, maakte hij ons het mikpunt van zijn wreedheid, en dat overkwam mij dus die dag. Bij uitzondering vond ik het niet grappig dat opa's lijk in de aarde zijn petunia's liet groeien, en evenmin vond ik het wreed. Ik

zag de schoonheid er wel van in. Het was eigenlijk wel een prachtig en bevredigend einde. Dat was precies wat mijn opa geweldig gevonden zou hebben, nu zijn grote dikke worstvingers niet langer een bijdrage konden leveren aan de bloei in zijn prachtige lange tuin, waar zijn hele leven om had gedraaid.

Het was mijn opa's liefde voor tuinieren waaraan ik de naam Jasmine te danken had. Dat had hij namelijk voor mijn moeder meegenomen na mijn geboorte toen hij bij haar op bezoek kwam in het ziekenhuis: een bosje bloemen dat hij had geplukt van het houten rek dat hij in elkaar had getimmerd en rood had geschilderd en dat tegen de beschaduwde achtermuur stond. Het bosje was in een krant gewikkeld en met een bruin touwtje dichtgebonden, de inkt van het half ingevulde cryptogram in de *Irish Times* liep uit door het regenwater op de stengels. Het was niet de zomerjasmijn die we allemaal kennen van dure geurkaarsen en chique luchtverfrissers. Ik was een winterbaby en dus stond zijn tuin vol met winterjasmijn met de kleine, op gele sterretjes lijkende bloemen, om de saaie grijze winter op te vrolijken. Ik denk niet dat opa had nagedacht over de betekenis ervan en ik weet niet of hij echt verguld was door de eer die mijn moeder hem bewees door me te vernoemen naar de bloemen die hij meenam. Volgens mij vond hij het maar een rare naam voor een kind, een naam die uitsluitend bedoeld was voor de bloemen in zijn tuin en niet voor een mens. Met een naam als Adalbert, naar een heilige die missionaris in Ierland was, en met als doopnaam Mary was hij niet gewend aan namen die niet uit de Bijbel kwamen. De winter ervoor had hij struikhei meegenomen toen mijn winterzus werd geboren en zij had de naam Heather gekregen, de Engelse naam voor heide. Een eenvoudig geschenk toen mijn zus geboren werd, maar hierdoor vraag ik me wel af of hij echt geen invloed wilde hebben op mijn naam. Toen ik er wat onderzoek naar deed, ontdekte ik dat de winterjasmijn een rechtstreekse verwant is van de in de winter bloeiende heide, die ook wintertuinen van kleur voorziet. Ik weet niet of het door hem kwam en door de manier waarop hij was, maar ik hoop altijd dat stille mensen iets magisch hebben en dingen weten die min-

der ingetogen mensen ontberen; dat hun zwijgen inhoudt dat er belangrijker gedachten door hun hoofd gaan. Misschien verbergt hun schijnbare eenvoud een verborgen mozaïek van fantastische gedachten, waaronder de gedachte dat opa Adalbert wilde dat ik Jasmine zou heten.

In de tuin vatte Kevin het feit dat ik niet lachte om zijn grapje over de dood op als afkeuring en er was niets wat hij erger vond of waar hij banger voor was, dus hij keek mij met een woeste blik aan en zei: 'Jij gaat ook dood, Jasmine.'

We zaten met zijn zessen in een kringetje, waarvan ik de jongste was. Mijn zus maakte een meter verderop radslagen en vond het heerlijk om duizelig te worden en op de grond te vallen, ik had een ketting van madeliefjes om mijn enkel en een brok in mijn keel zo groot dat ik me afvroeg of ik misschien een van die reusachtige hommels had ingeslikt die door het bloemenbuffet om ons heen krioelden, en probeerde het feit dat ik ooit zou sterven tot me door te laten dringen. De anderen waren geschokt dat hij dat had gezegd, maar in plaats van me te verdedigen en zijn vreselijke uitspraak, die wel een soort aankondiging leek, te ontkennen, keken ze me met een verdrietige blik aan en knikten. Ja, het is waar, vielen ze hem met die ene blik bij. Je gaat dood, Jasmine.

Tijdens mijn lange stilzwijgen legde Kevin het me uitvoerig uit, en peurde zo nog dieper in de wond. Ik zou niet alleen doodgaan, maar voor die tijd zou ik de rest van mijn leven elke maand iets worden wat 'ongesteld' heette, wat vreselijk pijn zou doen en een afschuwelijke kwelling zou zijn. Toen kwam ik te weten hoe baby's werden gemaakt, aan de hand van een zeer gedetailleerde beschrijving die ik zo smerig vond dat ik mijn ouders een week lang nauwelijks kon aankijken, en om nog meer zout in mijn al open wonden te wrijven vertelde hij ook nog dat de Kerstman niet bestond.

Je probeert zulke dingen te vergeten, maar met dat soort dingen lukt dat me niet. Waarom begin ik over dat voorval? Nou, dat is het begin van mezelf. Waar ik, zoals ik mezelf ken, zoals alle anderen me kennen, gevormd ben. Mijn leven begon toen ik vijf jaar was. De we-

tenschap dat ik zou sterven maakte iets in me wakker wat ik tot op de dag van vandaag bij me draag: het besef dat, hoewel de tijd oneindig is, mijn tijd beperkt was, dat mijn tijd opraakte. Ik besepte dat mijn tijd niet gelijk is aan die van iemand anders. We kunnen hem niet hetzelfde besteden, we kunnen hem niet op dezelfde manier bezien. Doe met jouw tijd wat je wilt, maar sleep mij er niet in mee; ik heb geen tijd te verliezen. Als je iets wilt doen, moet je het nu doen. Als je iets wilt zeggen, moet je het nu zeggen. En, belangrijker nog, je moet het zelf doen. Het is jouw leven, jij bent degene die doodgaat, jij bent degene die het verliest. Het werd mijn gewoonte om in beweging te blijven, om dingen te laten gebeuren. Ik werkte in een ritme waarvan ik vaak zo buiten adem raakte dat ik nauwelijks een moment kon vinden om één te worden met mezelf. Ik zat mezelf heel vaak op de hielen, misschien haalde ik mezelf zelden in; ik was snel.

Ik ging die avond na onze bijeenkomst op het gras zwaarbeladen naar huis, niet alleen met de madeliefjes die aan mijn polsen en enkels hingen en die door mijn haar gevlochten waren toen we achter de zonverbrande rouwende mensen aan het huis binnengingen. Mijn hart was toen vervuld van angst, maar niet lang daarna verdween de angst, vervlogen door de enige manier waarop een kind van vijf zoiets kon verwerken. Ik zag de dood altijd als opa Adalbert Mary onder de grond, die nog steeds zijn tuin bewerkte hoewel hij er niet meer was, en ik voelde hoop.

Wie zaait zal oogsten, ook als je dood bent. En dus stortte ik me op het zaaien.

2

Zes weken voor Kerstmis werd mijn dienstverband verbroken, werd ik ontslagen. Dat vind ik echt geen tijd om iemand te ontslaan. Ze hadden een vrouw ingehuurd om dat namens hen te doen, iemand van zo'n extern bureau dat erin getraind is netjes van ongewenste werknemers af te komen, om zo een scène, rechtszaak of hun eigen gêne te vermijden. Ze had me mee uit lunchen genomen, op een rustig plekje, liet me een caesarsalade bestellen, nam zelf alleen een kop zwarte koffie en keek vervolgens toe hoe ik bijna in mijn crouton stikte toen ze me op de hoogte stelde van mijn nieuwe werksituatie. Larry wist waarschijnlijk dat ik het nieuws van hem of iemand anders niet zomaar zou aannemen, dat ik zou proberen hem op andere gedachten te brengen, dat ik hem met een rechtszaak om de oren zou slaan of hem een mep zou verkopen. Hij had geprobeerd me eervol te laten sterven, maar toen ik vertrok voelde ik me niet echt eervol. Een ontslag kun je niet geheim houden, ik zou het mensen moeten vertellen. En als ik het mensen niet hoefde te vertellen kwam dat omdat ze het al wisten. Ik schaamde me. Ik schaam me.

Ik was mijn carrière begonnen als accountant. Vanaf de rijpe jonge leeftijd van vierentwintig had ik bij Trent & Bogle gewerkt, een groot bedrijf, waar ik een jaar bleef, waarna ik plotseling overstapte naar Start It Up, waar ik advies en begeleiding op financieel gebied gaf aan mensen die een eigen bedrijf wilden beginnen.

Ik heb ervaren dat er bijna altijd twee kanten aan een verhaal zitten: de publieke kant en de ware kant. Het verhaal dat ik in het openbaar vertel is dat ik na anderhalf jaar ben vertrokken om mijn eigen bedrijf op te richten, nadat ik zo geïnspireerd was geraakt door degenen die bij mij op kantoor langskwamen dat ik werd overvallen door het verlangen mijn eigen ideeën te verwerklijken. De waarheid is dat ik geïrriteerd raakte door het feit dat ik zag dat mensen het niet goed deden, aangestuurd door mijn jacht naar efficiëntie, en ik dus mijn eigen bedrijf was begonnen. Het werd zo succesvol dat iemand het wilde overnemen. Dus verkocht ik het. Toen begon ik nog een

bedrijf en verkocht dat ook. Al snel ontwikkelde ik het volgende idee. De derde keer had ik niet eens de tijd om het idee te ontwikkelen, omdat iemand dol was op het concept, of het vreselijk vond dat het een grote rivaal voor zijn concept zou zijn, en het onmiddellijk kocht. Uiteindelijk kreeg ik een arbeidsrelatie met Larry, het meest recente bedrijf en de enige baan waarin ik ooit ontslagen ben. Het zakelijke idee was niet van mij, maar van Larry. We ontwikkelden het idee samen, ik was medeoprichter en koesterde ons kind alsof het uit mijn eigen baarmoeder was gekomen. Ik hielp het groeien. Ik keek toe hoe het rijpte, zich ontwikkelde tot iets waar we in onze wildste dromen niet van droomden en bereidde me toen voor op het ogenblik dat we het zouden verkopen. Dat gebeurde niet. Ik werd ontslagen.

Het bedrijf heette de Idea Factory; we hielpen organisaties met hun eigen grote ideeën. We waren geen adviesbureau. We namen hun ideeën over en verbeterden ze of we bedachten onze eigen ideeën, ontwikkelden ze, implementeerden ze, begeleidden ze tot het eind. Zo'n groot idee was bijvoorbeeld *Daily Fix*, een krantje voor een koffiebar met plaatselijke verhalen, een publicatie ter ondersteuning van bedrijven, schrijvers, kunstenaars uit de stad; een ander groot idee was de beslissing van een seksshop om ijs te gaan verkopen – dit had ik bedacht en het was een enorm succes, zowel persoonlijk als beroepsmatig. Wij hadden het niet moeilijk tijdens de recessie, we rezen de pan uit. Want als er één ding was dat bedrijven nodig hadden om in het huidige klimaat te blijven bestaan, was het wel verbeelding. We verkochten onze verbeelding en ik genoot met volle teugen.

Nu ik het tijdens mijn dagen van nietsdoen analyseer, zie ik wel dat mijn relatie met Larry al enige tijd daarvoor barsten was gaan vertonen. Ik was, misschien blindelings, op weg naar de route 'verkoop het bedrijf', zoals ik al drie keer eerder had gedaan, terwijl hij het gewoon wilde houden. Achteraf gezien was dat een groot probleem. Ik denk dat ik te veel heb gepusht, door geïnteresseerde partijen te zoeken terwijl ik diep vanbinnen wist dat hij niet geïnteresseerd was, en daar-

door kwam hij te veel onder druk te staan. Hij vond dat ‘tot het eind begeleiden’ een voortdurende groei betekende, terwijl ik vond dat iets tot het eind begeleiden betekende: iets verkopen en weer met iets anders beginnen. Ik koesterde ons bedrijf met de instelling om uiteindelijk afscheid te nemen, hij koesterde ons bedrijf om het te behouden. Als je ziet hoe hij omgaat met zijn puberdochter en zijn vrouw, weet je dat dat zijn filosofie voor zo’n beetje alles is. Houd vast, laat niet los, het is van mij. Geef de controle niet op. Maar goed.

Ik ben drieëndertig en heb daar vier jaar gewerkt. Ik heb me nooit een dag ziek gemeld, er is nooit over me geklaagd, ik ben nooit beschuldigd, ik heb nooit een waarschuwing gekregen, nooit een ongepaste verhouding gehad – in elk geval niet een waar het bedrijf onder heeft geleden. Ik heb alles gegeven voor mijn werk, in het bijzonder alles voor mijn eigen bestwil omdat ik het wilde, maar ik verwachtte wel dat de machine waarvoor ik werkte iets zou teruggeven, mijn reputatie zou belonen. Mijn eerdere overtuiging dat ontslagen worden niets persoonlijks was, was niet gebaseerd op het feit dat ik zelf ooit ontslagen was, maar op het feit dat ik anderen ontsloeg. Nu begrijp ik dat het wel persoonlijk is, want mijn baan was mijn leven. Vrienden en collega’s zijn zo’n enorme steun geweest dat ik tot de overtuiging ben gekomen dat als ik ooit kanker krijg, ik de behandelingen alleen wil ondergaan, zonder dat iemand het weet. Ze geven me het gevoel dat ik een slachtoffer ben. Ze kijken me aan alsof ik de volgende ben die op het vliegtuig naar Australië springt om weer zo iemand te worden die met te veel kwalificaties op een watermeloenenboerderij werkt. Er zijn nog geen twee maanden voorbij en ik betwijfel al of ik nog wel iets waard ben. Ik heb geen doel, niets om elke dag bij te dragen. Ik heb het gevoel alsof ik alleen maar neem van de wereld. Ik weet dat dit op de korte termijn ook klopt, dat ik die rol echt wel weer kan gaan vervullen, maar op het moment voel ik me zo. De situatie is nu al bijna twee maanden zo en ik verveel me. Ik ben een doener en ik heb niet veel gedaan.

Alle dingen waarvan ik tijdens mijn drukke, stressvolle dagen

droomde zijn uitgevoerd. Het merendeel daarvan heb ik de eerste maand al gedaan. Ik had kort voor Kerstmis een vakantie in de zon geboekt en nu ben ik bruin en heb ik het koud. Ik heb samen met mijn vriendinnen, allemaal jonge moeders met zwangerschapsverlof, ouderschapsverlof en ik-weet-niet-of-ik-ooit-nog-aan-het-werk-gaverlof, koffiegedronken op tijdstippen van de dag waarop ik nog nooit eerder in het openbaar koffie heb gedronken. Het voelde alsof ik spijbelde, het was heerlijk – de eerste paar keer. Toen was het niet zo heerlijk meer, en ik keek naar degenen die de koffie serveerden, de tafels schoonmaakten, de panini's aanvulden. Werkers. Die allemaal werkten. Ik heb een band opgebouwd met alle schattige baby's van mijn vriendinnen, hoewel de meesten alleen maar op hun kleurrijke matje liggen dat piept en knispert als je er per ongeluk op gaat staan, terwijl die baby's niets anders doen dan hun dikke beentjes optillen, hun tenen grijpen, omrollen en hun best doen weer terug te rollen. Dat is de eerste tien keer grappig om naar te kijken.

Ik ben in zeven weken tijd twee keer gevraagd om peettante te zijn, alsof daarmee het brein van die vriendin die niets te doen heeft zal worden beziggehouden. Beide verzoeken waren attent en aardig, en ik was geroerd, maar als ik had gewerkt zou ik niet gevraagd zijn, omdat ik hen dan niet zo vaak zou hebben bezocht, of hun kinderen zou hebben ontmoet, en uiteindelijk is alles terug te voeren op het feit dat ik geen werk heb. Ik ben nu de vrouw die vriendinnen bellen als ze ten einde raad zijn, als hun haar als een olievlek op hun hoofd ligt en ze naar zweet en babybraaksel reiken. Dan zeggen ze op gedempte toon, waarvan ik kippenvel krijg, aan de telefoon dat ze niet meer voor zichzelf kunnen instaan, en dan haast ik me erheen om de baby vast te houden zodat zij tien minuten kunnen douchen. Ik ben erachter gekomen dat een douche van tien minuten en het geschenk van naar de wc gaan zonder tikkende klok jonge ouders veel meer oplevert dan alleen persoonlijke hygiëne.

Ik bel spontaan mijn zus, wat ik eerder nooit kon. Ze raakt er enorm door van slag en als ik bij haar ben, vraagt ze voortdurend hoe laat het is, alsof ik haar interne klok heb ontregeld. Ik heb ruim op

tijd kerstinkopen gedaan. Ik heb kerstkaarten gekocht en ze op tijd gepost – alle tweehonderd. Ik heb zelfs het lijstje met inkopen van mijn vader overgenomen. Ik ben ultra-efficiënt, dat ben ik altijd al geweest. Natuurlijk kan ik ook lui zijn – ik houd heel erg van veertien dagen vakantie, dan lig ik heerlijk op het strand zonder iets te doen – maar alleen wanneer ik het bepaal, op mijn voorwaarden, als ik weet dat er daarna iets op me wacht. Als de vakantie voorbij is, heb ik een doel nodig. Ik moet iets bereiken. Ik heb een uitdaging nodig. Iets om naartoe te werken. Ik moet een bijdrage leveren. Ik moet iets doen.

Ik hield van mijn baan, maar om mezelf op te peppen nu ik daar niet meer kan werken, probeer ik me te richten op wat ik niet zal missen.

Ik werkte voornamelijk met mannen. De meeste mannen waren haantjes, sommige waren grappig, een paar waren aardig. Ik ging niet graag buiten het werk met hen om, wat kan betekenen dat mijn volgende zin nergens op slaat, maar dat doet hij toch wel. Van het team van tien mannen ben ik er met drie naar bed geweest. Van die drie heb ik er van twee spijt; degene van wie ik geen spijt heb dat ik met hem naar bed ben geweest heeft heel erg spijt dat hij met mij naar bed is geweest. Dat is erg jammer.

Ik zal de mensen op het werk niet missen. Mensen zijn mijn grootste ergernis in het leven. Het ergert me dat zo veel mensen geen gezond verstand hebben, dat ze zo bevooroordeeld en achterlijk kunnen zijn, zo ongelooflijk frustrerend, verblind, verkeerd geïnformeerd en gevaarlijk dat ik niet naar hen kan luisteren. Ik ben niet zomaar voor de lol prikkelbaar. Ik ben dol op politiek incorrecte grappen in een gecontroleerde omgeving waarin het gepast is en wanneer duidelijk is dat het grapje ten koste gaat van de onnozele hals die dergelijke dingen zegt. Als de clou van een politiek incorrecte mop wordt verteld door iemand die er heilig van overtuigd is dat het waar is, dan is het niet grappig, maar aanstootgevend. Ik houd helemaal niet van een goed debat over wat zagezegd goed en fout is; ik zou willen dat iedereen het gewoon vanaf zijn geboorte wist. Een hielprik en een injectie met gezond verstand.

Zonder mijn werk moet ik onder ogen zien wat ik het vreselijkst vind van de wereld, en van mezelf. In mijn baan kon ik me verstoppen, kon ik me laten afleiden. Zonder baan moet ik van alles onder ogen zien, over dingen nadenken, dingen in twijfel trekken, een manier vinden waarop ik kan omgaan met dingen die ik al heel lang ontloop. Waaronder de buurt waarheen ik vier jaar geleden ben verhuisd en waarmee ik tot nu toe niets te maken had.

En dat wat er 's nachts gebeurt: ik weet eigenlijk niet of ik het eerder gewoon kon negeren, of het uit de hand gelopen is of dat ik er door mijn nietsdoen gefascineerd, ja bijna geobsedeerd door ben geraakt. Maar het is tien uur 's avonds en over een paar uur zal mijn nachtelijke afleiding zich weer voordoen.

Het is oudejaarsavond. Voor de allereerste keer ben ik alleen. Daar heb ik om een paar redenen voor gekozen: ten eerste is het zulk slecht weer dat ik mezelf er niet toe zou kunnen zetten naar buiten te gaan. Ik was al bijna onthoofd door de deur toen ik die opende om mijn Thaise afhaalmaaltijd in ontvangst te nemen van de dappere man die de elementen had getrotseerd om mijn voedsel te bezorgen. De kroepoek was bijna opgelost en de saus voor de knoedels was op de bodem van de tas gedropen, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om te klagen. Zijn troosteloze blik door mijn voordeur naar mijn veilige en warme huis weerhield me ervan om een opmerking te maken over de staat van de bestelling.

De wind loeit zo hevig dat ik me afvraag of het dak eraf geblazen zal worden. Het tuinhek van mijn buurman klappert onophoudelijk en ik overweeg om naar buiten te gaan en het dicht te doen, maar dan zou ik in de rondte worden geblazen zoals de containers op wieltes die in de brandgang tegen elkaar bonken. Het is de heftigste storm die dit land – Ierland – ooit heeft meegemaakt. Dat geldt ook voor Groot-Brittannië, en ook in de vs gaat het goed tekeer. In Kansas is het min veertig, de Niagarawatervallen zijn bevroren, New York wordt aangevallen door een ijskoude, compacte lucht die bekendstaat als een polar vortex, in het graafschap Kerry belanden stacaravans op de toppen van kliffen, schapen die eerder stevig op hun po-

ten stonden op steile rotshellingen hebben het moeilijk en delven het onderspit, ze liggen naast aangespoelde zeehonden op het strand. Er zijn waarschuwingen voor overstromingen, zielige, doorweekte journalisten met blauwe lippen die live naast de zee verslag doen raden mensen in kustgebieden aan om binnen te blijven. De weg die leidt naar de meeste plekken waar ik heen moet is al twee dagen overstroomd. In een tijd waarin ik bezig wilde, moest zijn, zorgde Moeder Natuur dat ik nergens heen kon. Ik weet wat ze doet: ze probeert me te laten nadenken, en ze is aan de winnende hand. Dus beginnen nu alle gedachten over mezelf met: misschien... omdat ik nu over mezelf moet nadenken zoals ik nooit eerder heb gedaan en ik niet weet of ik het wel goed heb.

Het geblaf van de hond aan de overkant komt bijna niet boven de wind uit, ik denk dat dokter Jameson weer vergeten is hem binnen te laten. Hij is verstrooid aan het worden, of anders heeft hij ruzie met de hond. Ik weet niet hoe hij heet, maar het is een jack russell. Ik vind hem wel eens rondrennend in mijn tuin, soms poept hij, hij is een paar keer mijn huis in gerend en ik heb hem achterna moeten zitten en hem weer moeten afleveren bij de geachte heer aan de overkant. Ik noem hem de geachte heer omdat hij een zeer voornamen man van in de zeventig is, gepensioneerd huisarts en voor de lol de voorzitter van elke vooraanstaande club: schaken, bridge, golf, cricket en nu van het buurtbeheerteam, dat zorgt dat het blad wordt weggeblazen, dat de lampen in de straatverlichting worden vervangen, dat de buurtwacht verzorgt en dergelijke. Hij is altijd tiptop gekleed, met een gesteven broek en overhemd en een trui met v-hals, glanzend gepoetste schoenen en verzorgd haar. Hij praat tegen me alsof hij zijn zinnen boven mijn hoofd richt, met opgeheven kin en naar voren gestoken neusgaten, als een acteur van een amateurtoneelgezelschap, maar hij is nooit flagrant onbeschoft, dus hij geeft me geen reden onbeschoft terug te doen, maar gewoon afstandelijk. Afstand is het enige wat ik iemand kan geven die ik niet echt kan peilen. Ik ben er pas een maand geleden achter gekomen dat dokter Jameson überhaupt een hond had, maar tegenwoordig weet ik ineens veel meer

van mijn burens. Hoe meer de hond boven de wind uit blaft, hoe meer zorgen ik me maak dat dokter Jameson gevallen is, of weggewaaid en in de achtertuin van iemand anders is beland, zoals de trampolines die tijdens de stormen van tuin naar tuin springen. Ik heb een keer gehoord dat een klein meisje 's ochtends wakker werd en toen een schommel en glijbaan in haar achtertuin zag staan; ze dacht dat de Kerstman nog een keer was geweest, maar het bleek dat die spullen van de mensen van vijf huizen verderop waren.

Ik kan het feest verderop in de straat niet horen, hoewel ik het wel kan zien. Meneer en mevrouw Murphy hebben hun gebruikelijke familiefeest om het nieuwe jaar in te luiden. Het begint en eindigt altijd met traditionele Ierse liedjes, meneer Murphy bespeelt de *bodhrán* en mevrouw Murphy zingt zo triest dat het net is alsof ze in een veld vol dode, rottende zwarte aardappelen zit. De gasten doen mee, hoewel ze allemaal heen en weer zwaaien alsof ze tijdens de Ierse hongersnood in een storm op een schip naar Amerika zitten. Ik vind het helemaal niet erg dat de wind hun geluiden naar een andere kant blaast, maar ik hoor wel een feest dat ik niet kan zien, waarschijnlijk van een paar straten verderop; een paar woorden van diegenen die gek genoeg zijn om buiten te roken worden door mijn schoorsteen naar beneden geblazen, samen met het verre ritme van feestmuziek voordat het weer wegwaait; geluiden en blaadjes dwarrelen woest rond voor mijn deur.

Ik was uitgenodigd voor drie feestjes, maar kon niets ergers bedenken dan van het ene feestje naar het andere te gaan, waarvoor ik in dit weer op oudjaarsavond een taxi zou moeten vinden, en dat in mijn huidige gemoedstoestand. En daarbij komt dat de televisieprogramma's op oudejaarsavond geweldig schijnen te zijn en voor het eerst wil ik ze zien. Ik sla de kasjmier deken steviger om me heen en neem een slok van mijn rode wijn, terwijl ik blij ben met mijn beslissing om alleen te zijn en vind dat iedereen die daar buiten is, in die weersomstandigheden, niet helemaal goed snik is. De wind buldert weer en ik pak de afstandsbediening om de tv harder te zetten, maar zodra ik dat doe, gaat elke lamp in mijn huis uit en de televisie ook.

Ik word in duisternis gehuld en het alarm piept woest.

Een snelle blik naar buiten leert me dat de elektriciteit in de hele straat is uitgevallen. Anders dan de anderen doe ik geen moeite kaarsen aan te steken. Het is des te meer reden voor mij om op de tast de trap op te gaan en in bed te gaan liggen terwijl het nog niet eens tien uur is. De ironie van het feit dat ik afgesneden ben van de buitenwereld ontgaat me niet. Ik kijk het oudejaarsprogramma op mijn iPad totdat de accu leeg is, daarna luister ik naar mijn iPod, met een dreigend rood batterijtje op het scherm, dat zo snel vermindert dat ik nauwelijks van de liedjes kan genieten. Dan pak ik maar mijn laptop en als die leeg is barst ik bijna in huilen uit.

Ik hoor een auto op de weg en ik weet dat er nu wat staat te gebeuren.

Ik stap uit bed en doe de gordijnen open. In de hele straat is de verlichting uit, in een paar huizen zie ik kaarsen flakkeren, maar het merendeel van de huizen is donker, de meeste burens zijn al over de zeventig en liggen in bed. Ik weet dat niemand mij kan zien, want ook mijn huis is donker; ik kan voor het raam staan met de gordijnen open en vrijelijk het spektakel bekijken dat zo gaat beginnen.

Ik kijk naar buiten. En zie jou.